

èxit encara, i s'hauria repetit a Puigcerdà, de no ser que l'intrèpid Cabrinetty, a qui en Vila del Prat no aconseguí deturar, ens ensopegà amb la feina a mig fer, guanyant-se aquell dia l'estàtua que més tard li aixecà la capital de la Cerdanya». Vayreda es refereix al setge que els carlins de Savalls van establir sobre Puigcerdà l'abril de 1873 i que acabà amb l'alliberament de la vila per les tropes liberals de Josep Cabrinetty. L'any 1880 Puigcerdà va erigir una estàtua de pedra al bell mig de la plaça Major en record de la gesta del brigadier. El monument va presidir l'espai fins que el 1936 es va enderrocar i destruir. Avui, diferents entitats puigcerdaneses fan pinya per recuperar el símbol i, amb subscripció popular, agrair de nou l'alliberament a en Cabrinetty.

Sebastià Bosom, historiador de la Cerdanya | L'Arxiu Comarcal de la Cerdanya ha publicat recentment la bibliografia de qui va ser l'arxiver i historiador de Puigcerdà i la Cerdanya des de principi dels anys 80 fins a la fi de la seva vida, l'estiu del 2008. El recull de tot allò que va escriure Bosom respon a l'interès historiogràfic que ha tingut la seva extensa feina i al reconeixement públic que amics i conciutadans li han volgut retre. La publicació recull més de 120 entrades bibliogràfiques entre articles de revista, treballs monogràfics i col·laboracions de tot tipus, amb els quals va elaborar i construir la memòria de la comarca. La presentació de la bibliografia, ben aviat en línia al lloc web de la Biblioteca Comtat de Cerdanya, va aplegar un bon centenar de persones que un any i mig després de la seva mort van voler encara recordar-lo. Senyal inequívoc de molta feina feta amb el cor.

ARXIU COMARCAL DE LA CERDANYA

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

Les llengües, protagonistes | Massa sovint, quan ens apropem al fet educatiu, ensopeguem amb una hidra de molts caps: la mancança de mitjans, el desgavell social, la desmitificació de l'esforç, la rutina pedagògica, la pape-rassa administrativa, la deserció dels pares, l'absència de referents... Aleshores t'envaeix el desànim, t'amares de pessimisme. Tanmateix, a vegades descobreixes una d'aquelles activitats docents que t'empelten un bocí d'esperança i de sobte et poses a somiar. Com ara el Dia de les Llengües que va tenir lloc aquesta primavera a l'escola Doctor Robert de Camprodon. Encara hi ha mestres que no han renunciat a la màgia i malden perquè el futur sigui més habitable. Durant tot un matí, els nens i nenes del centre van compartir vivències en les quatre llengües que s'hi imparteixen: català, castellà, anglès i francès. Hi va haver jocs, contes, representacions, exposicions, audicions... tot per fomentar l'estima per les llengües i el seu ús. A les aules, als passadissos, al pati, tot era il·lusió, eferescència, descoberta. T'adones que no tot està perdut quan sorprèn la llússor que nia al fons dels ulls infantils mentre el seu cor batega i la seva imaginació es desbrida.

De pètals i fulls efímers | La simbologia de la diada de Sant Jordi ens proposa un subtil maridatge entre la rosa que sabem efímera i el llibre que volem perdurable. La flor no tarda a marcir-se, i al llibre massa sovint

ESCOLA DOCTOR ROBERT DE CAMPRODON

no li pertoca un destí gaire diferent. L'allau de visitants que envaeixen les llibreries i la munió de badocs que s'apleguen a l'entorn de les paradetes podrien fer suposar que vivim en un país de grans lectors, però és només un miratge.

Aquest any la proposta d'autors nascuts o ubicats a la nostra comarca ha estat fructífera. Hi havia esquers de tota mena, des de la recreació d'esce-naris de la postguerra a *Fora de cercle*, de Xavier Anton, fins als poemes intensos de *L'opi d'un hivern*, de Jordi Fornos, passant per una nova obra de l'arqueòleg Eudald Carbonell o el debut editorial de la professora de tantrisme Maite Domènech. Cal destacar especialment l'edició d'*Utopia*, de Thomas More, traduïda magistralment del llatí original per Joan Manuel del Pozo, i *L'última carícia*, *Terenci*, del camprodoní Manel Guitart, un recull de cinc relats francament excepcionals.

Les roses de Sant Jordi ja s'han esfullat, i els llibres, negligits als aparadors de les llibreries, apilats sense reclam als prestatges de les biblioteques o ajaguts closos a les tauletes de nit, esperen pacientment la mà que els engrapi, la mirada que els resse-gueixi, la lectura que els doni la vida.

RAMON ALABAU